

www.DirectieveTherapie.nl

Dank voor uw download

U kunt er natuurlijk uit citeren, graag zelfs, maar dan wel met bronvermelding. U mag dit artikel ook ruimhartig verspreiden mits het niet voor commerciële doeleinden is. In die gevallen pas na onze schriftelijke toestemming.

Opname in bloemlezingen en readers moedigen wij aan, maar wel graag eerst even overleggen.

Alle rechten van de artikelen liggen bij
de Stichting Cognitie en Psychose.

Voor alle vragen:
info@gedachtenuitpluizen.nl

Ten geleide

Alfred Lange

Welkom bij het derde nummer van dit jaar.

Wijlen professor Barendregt was geen groot clinicus, maar hij had soms wel mooie uitspraken, zoals deze: 'Als je iets van patiënten wilt weten moet je het gewoon aan ze vragen.' Dit is precies wat onze eigen Johan Vanderlinden heeft gedaan bij 132 eetstoornispatiënten, patiënten waarvan hij veel verstand heeft. Hij vroeg hun wat zij zich als doel stellen in de behandeling voor hun eetproblemen. In zijn onderzoek onderscheidde hij boulimie- en anorexiapatiënten en een groep die van beide last heeft. De uitkomsten zijn niet gemakkelijk samen te vatten. Wel kunnen we alvast constateren dat, ook bij eetstoornispatiënten, goed luisteren naar wat patiënten willen bereiken een belangrijke non-specifieke factor in de behandeling is.

Ook *Niels Kakes* en *ondergetekende* volgden het Barendregt-adagium. Met behulp van een gestructureerd interview vroegen zij elf personen naar hun ervaringen met een eenmalige imaginaire-exposuresessie die zij tijdens een cursus directieve therapie hadden ondergaan. De interviews vonden een halfjaar tot vijf jaar later plaats. De vragen hadden betrekking op de verschillende onderdelen van de imaginaire exposure, hoe zij die hadden ervaren en in hoeverre die had geholpen bij het verwerken van de problemen die zij hadden ingebracht. Het is opvallend dat de deelnemers geen hinder hadden van de andere cursisten die aanwezig waren tijdens de imaginaire exposure, en dat zij geruime tijd later nog positieve resultaten rapporteerden van deze eenmalige gebeurtenis.

Dick Barelds heeft een groot onderzoek uitgevoerd naar de samenhang tussen individuele eigenschappen en de kwaliteit van de verhouding tussen partners. Het is opvallend dat sterke verschillen in persoonlijkheidsstructuur niet per se leiden tot een slechte relatie. Wel bleek neuroticisme een negatieve rol te spelen. Dit roept weinig verbazing op. Andere variabelen speelden geen rol. Een jaren geleden door Bots en Van de Molen 1 uitgevoerd onderzoek toonde overigens wel een verband tussen kwaliteit van het huwelijk en persoonlijkheidstrekken. Stellen met sterk agressieve eigenschappen bij een of beide partners hadden een veel slechtere onderlinge verhouding dan de andere stellen. In het onderzoek van Barelds werd agressiviteit als eigenschap niet gemeten. Jammer.

Dth mengt zich van oudsher niet in de discussies van verenigingen en de politiek over erkenningen en betalingen. De directieve beweging heeft zich altijd beziggehouden met het vak zelf en het daarbij gelaten. Zelfs een Vereniging voor Directieve Therapie was te veel gedoe. Kennelijk is de maat nu vol, onafhankelijk van elkaar zijn twee redacteurs boos in de pen geklommen. *Uw hoofdredacteur* heeft zich door artikelen in *de Volkskrant* en de *NRC* laten verleiden tot het schrijven van zijn notitie. De teneur: het is begrijpelijk dat er veel wantrouwen tegen psychotherapie bestaat, er zijn veel therapieën die de zwakte van patiënten in de kaart spelen in plaats van hen tot sterkte te stimuleren. De minister zou er goed aan doen niet juist de op zwakte gerichte therapievormen te belonen. *Kees Korrelboom* ergert zich aan de argumenten die de vakbroeders tegen de minister in stelling brengen. We moeten ons vak kritischer benaderen. De sterke punten duidelijker naar voren brengen, maar ook de zinloze gewoontes die in de opleidingen zijn geslopen heroverwegen. Als voorbeeld noemt hij

Alfred Lange

de verplichte leertherapie. Twintig jaar geleden beargumenteerde ik in dit blad voor het eerst waarom verplichte leertherapie niet behoort te bestaan. Jarenlang voelde ik mij een roepende in de woestijn van gevestigde verenigingen. Zelfs de Vereniging van Gedragstherapie, waar collega Korrelboom een beleidsbepalende stem had, bleef meegaan met de mode en schroefde de eisen voor leertherapie alleen maar op. U zult begrijpen dat ik gelukkig ben met zijn bijdrage, maar niet alleen daarom.

We eindigen zoals gebruikelijk met enkele recensies.

Literatuur

Bots, S., & Molen, J. van der (1996). *Samenleven: Intimiteit, agressiviteit en problemen*. Amsterdam: Vakgroep Klinische Psychologie, UvA.